

[L.III Gyldenkilde]

for, at det, der så bliver tale om, er en lille forbedring i forhold til den eksisterende lovgivning – og i hvert fald en noget større forbedring i forhold til direktivet. For det er det jo.

Så jeg synes, vi skal lade være med at snakke kampsprog og prøve at more os på hinandens bekostning. Jeg synes, vi har haft nogle gode forhandlinger. Jeg havde ønsket, det var gået lidt bedre på det sidste, men jeg synes, det er lykkedes meget godt.

Det er klart – og det er jeg glad for at arbejdsministeren sætter pris på – at i de temaer, vi har været inde på, og hvor vi har givet meldinger undervejs, vil vi holde aftalen. Det siger sig selv.

Det andet, jeg gerne vil sige, er til Venstres ordfører, for jeg tror egentlig, at hr. Per Stig Møller har forstået det. Han er i hvert fald holdt op med at tale om dette med aftaler kontra lov. Det er sådan med direktiver vedtaget i EF, at dem kan man synes om eller lade være. Jeg ved godt, at det direktiv, vi her snakker om, har Venstre bl.a. stemt imod i Europa-Parlamentet, så jeg ved godt, at de ikke ønsker det. Men de skal lade være med at stå her og sige, at det for dem ikke er et spørgsmål om direktivet eller ej, men udelukkende et spørgsmål, om aftalepartnerne nu kan få lov til – og det hedder på EF-sprog eller på dansk efterhånden – at implementere direktivet via aftaler.

Som om det var det, der var ærindet! Ærindet er jo, at man faktisk helst ikke vil have det overhovedet. Nu har man så fundet på, at fordi der står »forslag til lov«, så er man nødt til i det mindste at sige: Jamen okay, direktivet er vedtaget; så må vi prøve at sige til parterne: Prøv så at gennemføre det.

Det kan ikke være fremmed for hr. Helge Sander, at parterne nu i over 2 år har haft mulighed for at implementere dette direktiv via aftaler. I den periode, vi har forhandlet, siden forslaget kom frem, satte vi forhandlingerne i stå, for at prøve om parterne kunne nå til enighed. Det kan da ikke nytte noget, at man skal give arbejdsgiverne vetoret i disse sager. Jeg er sikker på, at hr. Helge Sander vil sige, at det er han enig i. Det skal heller ikke være den anden side, der skal have vetoret. Vi må jo opføre os ordentligt. Det er vedtaget, det her, og så må vi også se at få det gennemført på den ene eller den anden måde.

Så hvis jeg må tillade mig at sige det, synes jeg, der er en smule hykleri i det her, for sandheden er, at man ikke må få noget igennem, der er til fordel for lønmodtagerne, men man må altid få noget igennem, der er til fordel for arbejdsgiverne. Jo, det er jo det, det handler om! Det her er jo også et slagsmål i forbindelse med det indre markeds bestemmelser om, at erhvervslivet nu har fået den frie bevægelighed og det indre marked, og hvad ved jeg. Når så lønmodtagerne kommer og skal have nogle regler, der sikrer deres rettigheder, bliver der sagt nej fra Venstres side. Når de så alligevel er vedtaget i EF, bliver man nødt til at gå ind og tage den mindste del af det.

Det er jo sådan, det er, og det synes jeg da, man skal sige lige ud. Så kan folk nemlig finde ud af, hvad det her handler om. De kan jo i hvert fald dårligt finde ud af det, sådan som der i øjeblikket bliver argumenteret fra den side af salen.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

En ganske kort bemærkning til hr. Per Stig Møller om de ændringsforslag, som jeg antydede var på kanten af, hvad et retssamfund i virkeligheden, synes jeg, kan bære.

Hr. Per Stig Møller antyder, at det er Arbejdsministeriets embedsmænd og -kvinder, der skulle have rådgivet forkert eller noget i den retning. Jeg ved ikke rigtig, hvad der lå i den antydning, men for en ordens skyld vil jeg gerne sige, at Arbejdsministeriet har stillet sig til rådighed med teknisk bistand, i tilfælde af at man helt fra bunden gik ned på aftaleniveau i forhold til EF-direktivet. Af de ændringsforslag, der er sendt frem som teknisk bistand, fremgår det meget klart: »Det er dog tvivlsomt, om straffebestemmelsen kan ophæves. Direktivet fastsætter ikke explicit sanktionsbestemmelser, men pålægger medlemslandene at sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet eller sikre, at arbejdsmarkedets parter gennem overenskomster fastsætter de nødvendige bestemmelser.«

Se, det har man tidligere tolket på den facon, at vi har en varslinglov fra 1977, hvorefter arbejdsgiverens ansvar – og ikke bare lederens, men virksomhedens ansvar – skal placeres, hvis gældende lov ikke overholdes. Og så siger Det Konservative Folkeparti nu, at det, der er